

Tạp Ghi 7 Meo

(Những mẫu chuyện vui buồn thường ngày của một vài thân hữu trao đổi qua vi thư)

11 th.12, 2006 – Hoàng Gia Thụy (Bắc Cali, CA) :

Các anh thân, Khi anh Dzũng gửi báo cho tôi ngày hôm sau tôi nhận được liền, mở ra coi hình thức, những tấm hình, chưa kịp coi nội dung, sau đó vì một người bạn dọn nhà đi xa nên khi tôi gấp bên đưa cho lủ và nói anh Dzũng khỏi gửi cho lủ. Sau hôm "liếm tem" về đến nhà bận lu bù nên chẳng có dịp đọc, mãi hôm qua mới đọc một lèo đến 12am. "Mèo không nên khen mèo dài đuôi" phải không các anh nên mình để bà con phê phán.

Riêng cho anh Hùng, tôi đọc bài anh thấy anh viết ra rất có công phu nghiên cứu dù anh viết nhanh nhưng không phải viết bừa mà chứng tỏ một trình độ hiểu biết (thập bát ban võ nghệ) rất cao. Tôi nghe anh nói đang thiếu đề tài vậy xin anh viết một bài về "NHANH" nhưng đừng nhanh như ... GÀ.

Bài về Nhạc Tiền Chiến có lẽ anh nên viết thêm, vì tựa đề là nhạc những thơ lại chiếm một nửa và chưa điểm mặt hết các nhạc sĩ thời đó. Tôi xin đề nghị anh đã đi thì đi cho trót về các tác giả thời tiền chiến.

Ban nhạc anh quên tác giả là bài Tiếng Thời Gian của Lâm Tuyền và Dạ Chung (ông này là đạo diễn Hoàng Vĩnh Lộc), bản nhạc này tôi được nghe lần đầu tiên vào dịp đầu năm 1954 trong phim Bến Cũ, bây giờ mỗi lần nghe lại như thấy mình đang ngồi một mình trong rạp Long Biên, thấy cô vũ nữ vừa khóc vừa xếp quần áo vào valise để rời nhà người bạn của anh mình (anh ta mang về nhà cư mang) ra đi vì bà vợ anh này ghen trong khi đó tiếng nhạc bên nhà hàng xóm vang lên những lời ca thật buồn : bài Tiếng Thời Gian.

Bài thơ của Tân Đà "Tổng Biệt" nếu tôi nhớ không nhầm thì do Dương Thiệu Tước phổ nhạc chứ không phải là Phạm Duy.

Một lần nữa xin cảm ơn anh đã viết đề riêng tặng chúng tôi. À, còn một chuyện nữa nói đề anh nghe, đã lâu nay tôi vẫn đi tìm một bản nhạc không thấy ai hát sau này, tôi được nghe hồi 1953, tôi thuộc lời nhưng không nhớ tác giả, tháng trước đây khi vào Đặc trưng tôi đã tìm được, đó là bản Tinh Mơ của Vân An (lời có thể một số người cho là

Sến, nhưng tôi thấy hay (một chiều bên nhau luyện lư bao tình thương, ngập ngừng đôi tay khiến đôi lòng thâm vương), tôi rất mừng và chợt nghĩ chắc mình phải viết một bài về những bản nhạc mà mình ưa thích, mỗi bản nhạc, mỗi câu đều mang lại cho tôi những giây phút của kỷ niệm xa xưa, nhưng rất tiếc là mình không có tài viết, vậy đề hôm nào tôi gặp anh để nói chuyện cùng anh biết đâu anh sẽ chuyển đạt hộ những cảm xúc của tôi về nhạc.

12 th.12, 2006 – Nguyễn Giu Hùng (Bắc Cali, CA):

Thưa anh Thụy, Tại anh đọc cả bản tin "một lèo" nên anh cũng viết một lèo nhiều quá nên hôm nào rảnh rồi mới trả lời đầy đủ những điều anh viết được.

Cảm ơn anh đã có lời khen. Vâng, xin ghi nhớ đề tài của anh: "Nhanh mà lại không phải nhanh như gà." Như vịt được không? Cách đây ít ngày tôi có xem một research trên Discovery về đời sống sinh dục của sư tử. Hàng năm, chúng đi hưởng "tuần trăng mật" một tuần, chúng chỉ uống nước chứ không ăn, còn dành thì giờ để enjoy. Nó cũng như gà ấy, nhưng chỉ một thoáng lại enjoy tiếp, có cái hay là có con cái khác tới "gà", con dục cũng lờ. Chắc chàng "vò" vì sợ sư tử cái Hà đông gầm!!

Anh đọc nhanh quá nên đã không để ý tới những câu viết của tôi đầy thôi. Trong bài "nhạc", ngay từ đầu tôi đã xác nhận là tôi "chia sẻ cảm xúc" với các anh thôi, chứ không viết về nhạc. Đã là cảm xúc thì ta có thể viết "hăm bà lẳng" anh Thụy ạ. Không phải chỉ thơ thôi đâu. Cười! Đây là chủ ý của tôi ngay từ khởi đầu viết. Khi viết tôi "thủ" kỹ lắm. Lại cười!

Xin anh Thụy viết tiếp về nhạc tiền chiến đi. Tôi không dám viết về đề tài này đâu vì thuộc loại "quá chuyên môn."

14 th.12, 2006 – Nguyễn Công Thuần (Camas, WA):

Các anh, ... Sao anh Hùng không nói rõ cho anh Thụy biết là bài "... Nhạc tiền chiến" anh đã viết trong 4-5 năm? Đâu có nhanh đâu! Bài nguyên thủy dài gần gấp đôi bài final. Anh nên nói thêm là

anh có tài viết tùy bút, nghĩa là "tùy tiện phóng bút", chứ không viết biên khảo. Anh là vua lan man, tán mạn, thơ thần, ... nôm na là "bốc đồng", đang nói chuyện này quẹo sang chuyện khác ... tình bơ.

Anh Thụy đừng có khen anh Hùng "nhanh". Lúc đầu tôi cũng tưởng vậy. Muốn tránh chuyện "vất giò lên cổ" chạy vào giờ chót, khi nào nhận được bài của anh Hùng tôi edit và layout ngay. Đến khi bắt tay làm báo, mình cẩn thận gửi lại cho tác giả xem qua, tác giả lên con sửa hết, nhiều bài gần như viết lại. Làm tội cho thân già này, lại phải ngồi edit và layout lại.

Mấy năm sau này tôi save bài anh Hùng vào một folder, để đó, khi nào bắt đầu làm báo mới đem ra edit, rồi gửi lại cho tác giả coi trước với lời ... "hăm dọa" là anh không được sửa nhiều, và chỗ nào sửa phải tô màu ... Thế mà tốt đấy các anh ạ! ...

Anh Hùng ơi, Tôi đã cố gắng thu xếp thì giờ (và cơ hội) coi hết 3 cái DVD của đại hội KSCN hồi tháng 6 vừa qua. Nói chung, các anh làm qui mô và trình trọng lắm. Nhưng vì trình trọng quá thành ra tôi thấy thiếu cái thân tình...

13 th. 12, 2006 – HG Thụy :

Thân gửi anh Hùng, Có lẽ tôi đọc "nhanh" thật nhưng không nhanh như "gà" đâu, nên không đọc cái tiêu đề của anh, đến khi trên đường ngồi xe bus về nhà đọc lại mới thấy là anh "*Cảm xúc*", lúc đó thấy mình bị hớ. Ở đời bất cứ cái gì nhanh đều không khá, mà còn bị coi là nhanh nhẩu đoảng nữa. Khi đọc tôi vẫn còn bị ám ảnh bởi bài anh gửi trước đây tôi chưa đọc hết, nhưng nhớ có lần anh Dzũng có nói với anh là "nói về nhạc tiền chiến" thì chuyên môn và bao quát quá sợ mình không đủ khả năng đề thảo luận, do đó khi tôi đọc xong cứ nghĩ là anh viết về nhạc tiền chiến nên "*fan fan la tulipe*" gửi ý kiến cho anh. Đạo này đi làm bằng xe Bart và bus nên đầu óc rảnh rồi, hay là đã già nên hay quay về quá khứ, tôi muốn viết rất nhiều nhưng ngồi xuống thì chữ nghĩa đi chơi đâu hết, và lại phải gõ tiếng Việt nên không viết được câu nào.

15 th. 12, 2006 – NG Hùng :

Anh Thuần ơi, ... Tôi lan man với anh như thế dù là tôi biết anh sẽ nói "*biết rồi, khổ lắm, nói mãi*" như cụ Hồng trong Số đỏ của VTP vậy. Viết đến đây lại nhớ tới cô Tuyết trong Số đỏ. Tôi vừa đi Baltimore về, trời không lạnh như tôi tưởng. Có điều là mình lớn tuổi rồi nên cảm thấy đi máy bay cũng đã thấy mệt mỏi rồi, nhất là lại phải đi làm chứ không phải đi chơi.

... Tôi đã xem CD hình ảnh của anh Dũng gửi, cảm ơn các anh nhiều. Sinh hoạt vui quá, lại có CD công phu như thế này thì nhất rồi. Anh Dũng thật có lòng với anh em.

Anh Thụy ơi, thỉnh thoảng anh khen tôi làm tôi vô cùng hứng khởi.

15 th. 12, 2006 – HG Thụy :

Thân gửi các anh, Hôm nay là thứ sáu, vào sở rất vắng vì một nửa làm một nửa nghỉ thứ sáu, ngồi đọc báo và mở thư các anh ra đọc. Lâu lắm tôi lại được đọc cái thư dài của anh Thuần, chắc viết trong khi "thăng cu" ngủ.

Đã lâu nay tôi rất dị ứng với những "hội" và sau những lần đi sinh hoạt với các "hội" (kể cả hội về tôn giáo như Phật giáo) tôi rất nản và không thấy còn hứng khởi để đi lại lần sau, hoặc giả có đi thì mong gặp lại một vài người bạn cũ rồi kéo nhau ra một nơi ngồi đầu lảo. Bây giờ chúng ta đã già, dù có chơi cái gì đi nữa, nhưng thân xác và đầu óc đã mỗi một tại sao chúng ta lại phải tự làm khổ mình để phải làm những việc nặng về phân hình thức vô nghĩa.

Những hội mà anh Thuần nêu ra hiện nay sinh hoạt rất lỏng lẻo hay đã tàn rồi, vì họ quá chú trọng đến số đông vợ vào cho có ...

Hôm nay ngồi rảnh viết lảm cẩm, nói tóm lại chúng ta phải đến với nhau vì cái "Tình", thích thì chơi không thích thì chẳng ai bắt buộc mình phải làm, phải tham dự. Ít nhưng mà vui còn hơn là làm rên rang áo quần xênh xang bề ngoài trông rất nổi nhưng mà lại rỗng tuếch. Ông Hùng ơi! nghe ông than "tôi đã trình bày với họ nhưng chẳng ai nghe" mà thấy tội. Thôi hôm nào anh rảnh ở nhà, hú một tiếng mình gặp nhau ngồi ghéch chân lên bàn, đầu lảo nhậu nhết có thoải mái hơn không?

23 th.12, 2006 – Nguyễn Thạch Cường (Houston, TX) :

Bản Loạn phần Âm Nhạc Cuối Tuần (VƯỜN ĐÀO MÙA XUÂN - THU THỦY MP3)

Các Cụ kính, vừa bùng con mắt dậy thì được Nhạc sĩ Phù tang cho đạo vườn đào với sáng tác phẩm mới tinh khôi vừa cất chỉ. Xin mời quý Cụ cùng thưởng thức cho cuộc đời thăng hoa với phần hòa âm độc đáo cùng giọng ca chất ngất của Thu Thủy nghe đến lịm hồn từ: "*Tà áo mơ chờn vờn bay*" rồi có lúc: "*Hồn ngờ nơi đào nguyên*" để rồi "*Đôi lứa trao tình thiên thu ...*" Đạo gần đây xuất hiện một số thầy bàn (Mao Tôn Cương) luận về nền âm nhạc Việt được chia là hai thể loại.

1) Nhạc "Sến" hay còn gọi "lá cải" là loại dễ hát, dễ nghe và dễ đệm đàn, vì chỉ cần một hợp âm cũng đủ nhiều lắm là ba hợp âm (không tin cứ hỏi Cụ Thượng là trúng phóc mặc dù Cụ không chuyên cho lắm), như bản *Người Yêu Cô Đơn* có đoạn: "*Đời tôi cô đơn nên yêu ai cũng 'say NO' - Đời tôi yêu Em cũng tanh bành ...*" vì chỉ cần biết điệu Bolero "mùi" cộng 3 hợp âm đơn giản là Cụ Thượng chơi thoải mái ... đồng thời cũng chỉ đòi hỏi ca sĩ trình bày phải biết rên rỉ, sụt sướt lẫn mùi mẫn. Chính vì cái đặc biệt này mà đôi lúc có những ca sĩ "rên" quá làm người nghe phải thốt lên "sến" quá ...

2) Loại kế tiếp được gọi là nhạc "Xang" (không phải sang trọng), thường là những nhạc phẩm khó hát, lạ tai, đòi hỏi người đệm đàn phải đủ trình độ nhạc lý và "cứng" như... Cụ Thượng nhà mình mới đạt tới đỉnh cao chất ngất... của nền âm nhạc Việt. Thêm vào đó người ca sĩ trình bày cũng phải biết kỹ thuật luyến láy để thay đổi những bát độ cùng âm vực trải dài theo dòng nhạc. Thí dụ như bản *Tình Ca* (Phạm Duy) rất khó, nên ngoài Cụ Tom Chát nhà ta ra ML không chịu thua ai cả !!!

Tóm lại chia tân nhạc ra làm hai loại "Xang" và "Sến" một cách tổng quát như trắng với đen là việc làm khó khăn, vì nhiều lúc nó không trắng và cũng chẳng đen mà là một màu đặc biệt khác thì sao nhỉ? Riêng về nhạc phẩm Diễm Xưa của TC Sơn tuy dễ hát dễ đệm đàn nhưng lời ca quá bóng bẩy và trừu tượng do đó không thể xếp vào loại nhạc "sến" được, chẳng hạn như đoạn: "*Làm sao Em biết bia đá không đau?*" Trời ạ! Đá chỉ rịn mồ hôi khi trời thôi ông Sơn ạ! Đợi đến khi đá biết đau thì lúc ấy đã biến thành cement để trộn hồ xây nhà rồi còn đau? Thôi thì trở lại với Nhạc sĩ đất Phù tang vậy! SAMURAI với thanh kiếm bén chẻ dọc hồn người cửa ngang nào bộ cùng ... tim gan tỳ phế thận mà có đau đâu nhỉ? Nhưng chết ngọt ngào hay còn gọi là lịm chết mà sát thủ có để lại dấu vết bao giờ? để đến phút cuối cùng: "*Tình yêu bên nhau đắm đuối ... Tháng năm dài bao Hạnh Phúc vui!*". Happy ending rồi đây các Cụ thích nhé. Vậy là Nhạc sĩ đã vượt ra khỏi cái giới hạn bên trên để tìm đến một thể loại dành riêng cho những người đồng cảm là: BẠN TA.

Nhưng sao trong vườn đào này tình yêu chan hòa mà bóng dáng em yêu dường như hơi mờ mờ nhạt nhạt thể nào ấy Nhạc sĩ ạ! Hay là mình đổi tựa thành *Lạc Vườn Đào "Non"* nghe có vẻ lôi cuốn và hấp dẫn hơn không ??? Mời các Cụ vô vườn đào dưới đây:

<http://www.geocities.jp/letruy1/temp/006VuonDaoMuaXuan-ThuThuy.mp3>

11 th. 6, 2007 – NG Hùng :

Anh Thụy ơi, ... Mới nghe thấy tên của CD này tôi đã thấy nó hay rồi. Hát xẩm cũng là một trong các thể loại dân ca thuộc quốc hồn quốc túy, cũng như nước mắm trong bữa ăn của dân ta vậy, no beef, (dù có hỏi where is the beef) nên không cần A1. Cứ nhìn qua cuộc thi tuyển lựa ca sĩ của Thụy Nga Paris thì ta thấy nổi bật hẳn lên cái trình độ thưởng thức âm nhạc của một số người hiện nay, hy vọng số người ấy không nhiều đủ đại diện cho người VN ta nói chung. Tuy nhiên đó cũng là một câu hỏi được đặt ra. Đặc biệt là ban giám khảo, trừ bà người ngoại quốc, còn lại thì thường hay phát biểu mang tính tào lao...

Tôi thích Đức Huy khi nói về chữ "hao hao tình yêu." Tuyệt! Hơi có vẻ cay cú đấy, mà cay cú thì luôn dành cho kẻ thua cuộc. Nhìn qua sự việc trên ta thấy trình độ thưởng thức âm nhạc của các cụ ngày xưa khá hơn nhiều, mà trong đó có loại ca trù, quan họ... mà quan họ thì gốc gác lại đến từ người Chăm. Chính vì điều đó sự quay trở về nền âm nhạc xưa lại cũng chính là điều cần thiết, cũng cần thiết như sự tìm về cái phong cách sống đầy "sĩ khí" hay "kẻ sĩ" của người xưa để thay thế cho cấu trúc sinh hoạt xã hội VN chúng ta ngày nay.

Nói nhăng nói cuội, chẳng qua nói thẳng là xin anh cái CD hát xẩm, nói tào lao cho ra cái vẻ sưu tầm này nọ, cho có vẻ đạo to buá lớn chứ thật ra nó chỉ là câu chuyện đầu voi mà đuôi chuột, cho ra vẻ có cái mùi văn hóa vậy thôi...

Âm nhạc dân ca VN thì phong phú lắm, chi tiếc một điều là những người muốn nghiên cứu về nó hay tìm hiểu về nó thì không biết kiếm đâu ra tài liệu. Cách đây khoảng hai chục năm, tôi cũng đã có dịp gặp và nói chuyện với Trần lăng Minh ở San Jose, khi Minh còn chưa có vợ, được nghe TLM ngâm bài Hồ Trường mà tôi rất yêu thích từ thuở còn theo bố đi kháng chiến. Bài thơ đó đã được Hoàng Cầm diễn ngâm trong chiến khu và tôi đã được bố tôi dạy truyền khẩu vì thời đó tôi chưa biết đọc. Sau này TLM theo ông Đáng học về Nhân Điện và sau đó thì không nghe gì thêm, trừ việc tôi có gặp mua một CD của TLM và Nga my trong đó có bài Hồ Trường. Rất tiếc là tôi không được dự buổi trình diễn về ca trù này. Lần sau anh có nghe thấy mấy cái vụ này, xin anh nhắc tôi một tiếng nhé.

11 th. 6, 2006 – Đình Công Nghĩa (Nam Cali, CA) :

Dịch nhái [tặng Trúc Lâm Thất Hiền] :

Sắp Mời Nhậu [xưa]

Các "Hiền" có thấy chăng ?

Nước Hoàng Hà từ trời tuôn xuống

Chảy băng ra biển chẳng quay về

Lại chẳng thấy sao ?

Lầu cao gương sáng thương đầu bạc

Sớm tựa tơ xanh, chiều đã tuyết

Đời khi đắc ý hãy nên vui

Chớ để chén vàng tro bóng nguyệt

Trời sanh ta có tài

Ắt phải có chỗ xài

Ngàn vàng dầu đi hết,

Nó sẽ lại "đào lai"

Mỏ dê, giết trâu cùng vui nữa

Đủ ba trăm chén một lần mời

Bớ các Thầy Công Ngủ, Dâm Tăng, Thầy Tung!

Này Thầy Công Hủ, Thầy Tu Keo, Thầy F.

Chén rượu chớ dừng

Xin cùng người ca một khúc

Nghiêng tai nghe mà miệng cứ nốc, đừng ngưng:

Chuông trống ngọc ngà có gì quý ?

Không muốn tỉnh chỉ nguyện say túy lý

Thánh hiền xưa nay đã vắng ngắt

Lưu danh mấy thẳng nhậu tới oắc

Trần Vương thuở trước yển Bình Lạc

Đầu rượu vạn tiền say một cuộc

Chủ nhân xin chớ nói thiếu tiền

Mai kiếm rượu về lại cùng chúc

Áo cừu ngựa quý của ta đâu

Hãy sai bảy trẻ đem đổi rượu

Cùng uống cho tiêu vạn cổ sầu .

Sắp Nâng Chén [nay]

Các Ông có thấy không ?

Hoàng hà nước mệnh mông

Chảy tuôn ra biển mà không trở về!

Vẫn chưa thấy sao ?

Nào đất rộng, lầu cao

Soi gương tóc bạc nao nao tấm lòng

Mới sớm nào xanh biếc

Mà chiều nay thành tuyết

Đời người đắc ý cứ vui chơi

Đừng để chén không, soi bóng nguyệt

Trời sinh ta có tài

Ắt cũng gặp chỗ xài

Tiền bạc dầu cạn túi

Sẽ có lại lại rai

Lầu dê cùng bò tái

Bia, rượu uống dài dài

Bác Mươi ơi !

Chú Tư ơi!

Trăm phần trăm nhé

Một hơi cạn bầu

Xin ca cùng các bác một câu

Nghiêng tai nghe bạn mấy câu được mà:

Rằng quý chi châu báu, ngọc ngà

Nguyện say mết chỉ, tỉnh ra làm gì ?

VIP rồi cũng quên đi

Chỉ còn Thọ Nhậu tên thì lưu danh

Đại gia nợ rất lừng danh

Bia ngàn lon, đãi tung hoành gần xa

Chủ xị chớ nói ra:

Sắp hết tiền rồi mà

Mai kia kiếm được rượu

Lại đổi ầm khê khà

Ti-vi màn hình lớn

Xe gắn máy Honda

Giao cho đám trẻ trong nhà

Hãy đem đổi rượu đổ ra mấy bồn

Cứ bia, cứ nhậu, cứ ồn.

Cùng nhau nốc cạn nỗi buồn ngàn năm!

24 th. 6, 2006 – Lê Quan Tâm (Worcester, MA) :

Cho Ngày Nay, Cho Ngày Mai, Cho Muôn Đời Sau

One for Mom, One For Dad, and One for The Country

Trong khi search trên web về Australia, để quen thuộc hơn với tình hình hiện nay trên đất nước này, chuẩn bị cho chuyến đi viếng vào tuần tới và gặp lại một số bạn Úc, tôi biết được về cuộc vận động yêu nước đối với người Úc hiện nay nhắm vào "duy trì dân số, chặn đứng lại đà sụt dân số" qua khẩu hiệu "**One for Mom, One for Dad and One for The Country**", và gia đình nào đạt được đích thứ 3 sẽ được Chính phủ Úc trợ cấp khá hậu hĩnh

(xem tiếp trang 62)